

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277906032/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Tænders Gnidsel! Hver én af disse Kvinder skal skinne som en Sol på Gud Herrens Dag, når din indre Rådskab slår ud, og du skal stinke som en forpestet Pøl. Ud, ud! din Time er nærere, end du tror!"

Men kun en Uge efter kom der Ordre, at Eberhard og Benedict skulde forlade Huset i Pistolstræde. Præsten havde gjort Myndighederne opmærksom på Bønne-møderne, der holdtes i Skøgernes Hus, og på Børnet, der boede på dets Kvist hos den fremmede Oprører og Separatist.

Men den Dag, da Flytningen kom, trådte Eberhard med skinnende Ansigt ind i Stuen til Benedict, der hed i Kinderne, fuld af Angst, beskuede de få, sammenbunkede Møbler, Eberhards Rejseskrin, Kiste og Ransel og Bøgerne, der var bundne i et hvidt Klæde, hele denne Forstyrrelse, dette Opbrud fra det eneste Sted i Verden, han vidste om, og hvor Livet kunde leves.

Med oprejst Pande trådte Eberhard ind og greb om hans Hånd:

„Kom!“ sagde han, „kom! Herren er med os. Vort Fangenskabs Tid er omme. Nu gik Bartskaeren fra Madam Gundlachsen, nu er hun vor og Guds. Og hun er den sidste. Alle de andre har Herren frelst til nyt Liv eller til sig. Syv Kvinder har forladt dette Hus i denne Uge, en for hver Dag. Og i de treogtyve År jeg har været her, er kun treogfyre gået ud herfra, og af dem er sex faldet tilbage og gået til andre og værre Huse. Syv i én Uge! Herren er stor! Vor Tid er omme her. Gud gav os selv fri. Nu fører vi vor sidste Søster til ham. Nu opløses dette Hus!“

Benedict bævede. Han kendte disse Dødslejer, han knælende måtte overvære, mens Eberhard sang og læste Timer igennem, utrættelig; med sin høje, stærke Res! stred med den Døendes sluknende Ånd, hævdede den og ledte den på Spor og ikke slap den før i Guds Favn — disse Dødslejer, der kunde trække Timer ud, og hvorunder Eberhard tilsidst var som badet i Sved og hvidere end den Døende selv, og hans egne Knæ var som sønderbrudte af at ligge. Han kendte disse forvildede, forfærdelige Åsyn, blå i Dødskamp og Krampe. Og nu Madam Gundlachsen, der havde hæget om ham